

Igen tisztelt Doctor úr,

Bocsásson meg, hogy ilyen exotikus (talán, mondhat-
nám, botor) körkél fordultok nélelköri tudományai-
hoz. De azt hírem, régi ismeretségünk s Doctor úr
nak rendkívüli türelme s én tudatlanságom miatt,
névteljesen szolgálhat e inkamerőség miatt.

Kelent, meglehetősen régen, olvastam ezt a szót:
igdmazil. Valami törté, persa, vagy hindu meseben e,
már nem nezem állítani. Kiderfele szóárakat ke-
reséssel bíjtam: németet, görögöt, panoniat, s ha
kétes szókat volna, azt sem hagyom érintetlenül.
Gondoltam arra is, azaz, legkevesebben úgy rónlet, mint
ha a kétes imádságos könyvben ^(vagy a bibliaiban) fordulna elő, valamely
mythologiai fa értelmeiből. Az én együgyű hozzáve-
telem, persze, nem igen nyútanak támaszpontot Do-
ctor úrnak, de bírtat a remény, hogy segítségem
mely

negyettől a sőt nem tud szabadulni, talán felváltá:
gásítja valamely módon, vagy pedig rövid úton
kivonni a fejemből.

Erre kéri alázatos segény szolgálja

Hámu költő

Bekes-Tehérvár, 1902. január 19.